

Kilòmetre zero

Començaré pel principi, pel principi de la teua comissura, pel principi dels dit de la teua mà, pel principi de les teues pestanyes, pel precipici que la teua mirada significava. Començaré per on mai pensí que em faria arribar fins on estic. Començaré per un principi incert, poc segur, sense saber massa bé on estic anant, tan sols sé si aniré a parar a algun lloc. Però espere que aquesta vegada siga un lloc diferent dels teus braços, on em sentia segura, on la calor no destorbava tan sols en estiu. Recordes? Quantes hores passàvem abraçats? I ara, passem per davant de l'altre i l'ego ens pesa massa com per a mirar-nos als ulls. Només et diré, que contemple la teua ombra caminar, fins on m'arriba la vista, fins que ella arriba per a abraçar-te.

Cinc de la matinada. Em desperte. Ja és rutina, no et trobes al llit, i això també ho és. Isc a la finestra, i observe l'aigua del llac cristal·lina, on solíem nadar a la nit com dos bojos enamorats. Ahí va ser on em confessares tots els desitjos que havies demanat a les estrelles, totes les teues pors i just abans de despullar-te et quedares nuet davant meua. Pel contrari, jo no vaig fer el mateix. Mai vaig complir les teues expectatives i tampoc vaig ser sincera. Mai et vaig mostrar les meues manies ni vaig complir la meua paraula. No et vaig mostrar els meus sentiments, ni vaig confessar-te que cada nit somiava amb tu. Mai et vaig dir que la teua veu em tranquil·litzava quan plorava, o que m'encisava que em cantares per a dormir.

Que per a mi, sempre van ser més importants els silencis que tots aquells versos que em vas regalar, les cançons que em vas dedicar. Per a mi, el verdaderament important era observar com els teus ulls començaven a brillar, les teues mans a suar i la llengua se t'embolicava entre les paraules, que ni tan sols pensaves perquè et quedaves atònit amb el meu somriure. Vinga confessem-ho, tu tampoc podies evitar somriure, mossegar-te el llavi inferior i desviar la mirada per deixar de sentir-te tan vulnerable. La pell s'eríça, les cames tremolen i el cor es prepara per a la major batalla de totes, on una vegada més guanya sobre la ment, sobre la consciència, en eixe moment en el qual et deixes dur. No penses en on estaràs demà. Tampoc et plantejes si és

correcte, però ho sents i aleshores, una pregunta recorre la teua ment una i altra vegada: Per què no?

Al principi tenia moltes excuses com: Jo quinze i tu vint-i-u, açò no serà per sempre, som molt joves o què diran de nosaltres? Però un dia, ho vas agafar i com si de la llista de la compra es tractara, començares a ratllar-la. Tu que vas desarmar els meus arguments, vas donar-li 180 graus a la meua vida, vas obrir pas en la nit, vas omplir-me de sospirs, vas deixar-me sense alé...Vas ser tot, que em va semblar un instant, un llibre buit amb una portada bonica, pau entre tanta revolta, un caramel en gola danyada...En definitiva, vas ser la cura que coïa.

Tu mateixa em vas explicar que allò no eren ruïnes sinó que el món s'havia rendit als meus peus, però ¿l què sabies tu de rendir-se, si l'últim que fas es tirar la tovalla? Si eres tu qui em té en la palma de la mà, eres el motiu pel qual faig, desfaig i refaig les meues idees, duc tatuada la teua inicial en la pell, en concret al pit esquerre. Per què serà que no te'n vas de la meua ment? Que ni en els somnis t'escapes. Tal vegada hi haja alguna cosa que vulgues dir-me. Tan sols espere que em tires en falta, almenys just en eixe instant abans de adormir-te. Després d'un mal dia, que et tombes i penses que un abraç meu t'haguera fet somriure un poquet més.

Encara que ser carinyosa no és precisament una de les meues virtuts. Les cosquerelles, embrutar-te de farina, caminar de pressa, afaitar-te, entropessar amb les ratlles del piso, ensenyar-me a conduir, fer un pols a riure, acudits quan tens ganes de plorar, fer-te enrabiard ...Eren algunes de les infinites coses amb les quals et feia esclatar a riure i on aprofitava per a furtar-te algun que altre beset.

Però açò només va ser un temps. "Deixa'm en pau", "Para de cridar-me", "T'odie"...Van ser paraules cada vegada més comuns en la nostra relació. Al principi tractàvem de solventar-les, després ens afectava tant que teníem períodes d'absència i quan deixà d'importar-nos...no hi hagué desig carnal que mantinguera l'enuig en peu. Simplement ens volíem a la nostra manera, però no anàvem al mateix ritme.

Tu anaves un pas endavant i jo no volia anar a rastres, ja saps que a mi ningú em controla; que no sent, de fet, fa temps que no plore, el mateix que fa que no ric. Pot ser que no siga capaç de ser feliç a soles, pot ser que el problema siga que per a mi no tindre parella signifiqui estar a soles; tal vegada, tindre parella per a mi siga estar lligada a una cadena. Eixa cadena que et fa complir condemna per més anys dels que dus viscuts, que et fa sentir que deixes de ser teua per a ser d'altre, posar el teu cor en les seues mans sabent que el regalarà al primer moribund que necessite calor. Pareixia que m'havia enamorat, i la resta m'advertia que no jugara amb foc, ningú es va plantejar que tal vegada anhelara respirar de nou el fum de la flama que tu em feies sentir.

Si ho pense, ni tan sols jo seria capaç de plantejar-me tot allò que vaig sentir. No sé si seria capaç de descriure-ho fidelment, ja que ho recorde borrós com totes eixes coses que de tan bones que són, no tens clar si han sigut un somni o realitat.

Que les marques dels meus braços demostren les vegades que he intentat despertar-me d'aquest somni que vam viure. Però també trobaràs al meu cor cansat de bombejar tan ràpid com per a compensar l'absència de l'altra meitat, que els meus peus s'han desgastat de seguir-te mentre tu fugies de mi.

L'olor que has deixat impregnada en els meus llençols la nit que no vas vindre, l'última mirada d'uns ulls tans apagats que ja no em veia reflectida en ells, eixa cridada perduda enmig de la matinada; tan perduda, que mai va arribar...

Ací em tens, esperant-te en la mateixa platja de sempre, on estiguérem l'última nit abans que desaparegueres. Mai vaig entendre per què ho feres. Ni tan sols una nota em vas deixar, a ningú vas informar. Al principi vaig estar plorant durant setmanes, fins i tot mesos, després em vaig enutjar i fins al dia de hui, no hi ha moment que no pense en tu. Però en realitat, no sé què és el que em sorprén ja que ara m'alce i no estàs al llit, és a dir, el mateix que contava quan vaig començar aquesta història "No estàs al llit i ja és rutina".

Supose que mai vaig ser prou, que les meues manies et fartaren. Recorde com de nerviós et posaves quan anava descalça per casa, com odiaves que el meu monyo s'embolicava entre els teus dits, que taral·lejara a tota hora fins i tot

cançons inexistents...Jo era una ànima insaciable i tu, simplement accedies. Teníem el temps, els recursos, l'amor...però ganes, ens van faltar les ganes. Ganes de fer-se millors, ganes de fer-nos un, ganes de fer-nos la punyeta, ganes de fer-nos un regal, ganes de ser nosaltres mateixos, ganes de viure...

Ja saps que sempre vaig ser de metxa curta, que si em donaves la mà et duria a llocs dels quals no sabia tornar, que jo era de les que preferia demanar disculpes en lloc de demanar permís. Era la típica que quan arribaven flors, preguntava per qui havia mort. No m'agrada firmar les meues cartes, ni escriure un nombre parell de paraules per línia, que mai diré el número que fa tretze més u, perquè dona mala sort. No crec en la màgia, ni en el destí. Però crec en les casualitats i que no està tot planejat en les nostres vides. Com ja saps, m'encanta matinejar, veure el sol eixir i desdejunar tres vegades, és la meua menjada preferida de tot el dia. Sempre he de creuar en els semàfors en verd i només xafe sobre la ratlla blanca del pas de zebra. Són manies, com posar un nombre parell de cullerades de sucre al café, el volum de la televisió o motius en alguna argumentació...(excepte en aquest instant perquè només fan tres). Tot i que sóc destra, tinc el costum de beure i dir "adéu" amb l'esquerra. I que sàpies, que encara que ja no estàs al meu costat per a dur-me: els mocadors, les claus, el mòbil, els diners i de vegades alguna compresa...No pense agafar bossa, perquè les odie. Sempre diré que les pitjors paelles es fan en Falles, pel contrari, a les cinc de la matinada fan un sabor incomparable amb el de qualsevol restaurant del Palmar.

-30 segons més Valèria i desconnectem-

-Açò només han sigut alguns trets de la relació que vam tenir, espere que us haja agradat i gràcies per deixar-me participar en aquest meravellós concurs radiofònic. Fins sempre!

-Gràcies a tu, molta sort.

Bé, açò s'està posant una mica interessant. Què us pareix si fem una pausa amb música d'ambient i en uns instants tornem amb la pròxima història? Qui serà el nostre pròxim concursant.

A la ràdio està sonant música comercial, mentre els comentaristes estan parlant d'alguns temes banals quan reben una cridada una mica estranya.

-On està?

-On està qui? Qui crida?

-Ss-sóc Ximo, però això no importa. Per favor ajudeu-me, he de trobar-la!

-Ximo? Ací no coneixem cap Ximo, per favor, estem en directe, cride en horari d'atenció al client.

-Per favor, és una urgència, només vull saber qui ha sigut la dona de la història d'abans. Vull saber el seu nom, per favor.

-Ho sentim Ximo, però no podem desvetllar el nom dels nostres participants, però si li ha agradat la història pots enviar un missatge de text a...

-No vull enviar cap missatge! Només vull saber si era Valèria, Valèria Raga.

-Ho sentim, és una informació que no li podem donar.

-D'acord, aleshores vull participar en el concurs, ara mateix.

-Però no pot, l'ordre està assignat des de fa setmanes!!!

Va intenvindre l'altre comentarista.

-Anem a vore, si tan important és, deixa'l. Vosté entrarà en 30 segons, per favor, siga breu.

Ximo es va emocionar, encara no havia pensat què dir-li. Però havia de ser breu, ja que en pocs moments tot podria acabar..

-Ximo! Entre en directe en 3, 2, 1...

-Perdoneu l'espera hem tingut alguns contratemps, a continuació escoltarem ràpidament una història abans de la prevista, però no us preocupeu, tot el món apuntat podrà participar.

-Bé, no sé massa bé com començar, però seré breu.

La seua veu era afònica, trencada i fatigada, no s'escoltava amb claredat a causa d'una mena de sorolls estridents.

-Valèria, estic convençut que era la teua veu, encara la recorde des del primer dia que vas pronunciar el meu nom amb els teus llavis carmins. Duies eixe vestit de lunars que tant m'agradava, estiguérem ballant fins que va eixir el sol.

Jo també recorde eixa platja, i les bogeries en que u fa quan està enamorat! Doncs, encara ho estic. Valèria, sent haver-me'n anat, no va ser per voluntat pròpia. J a saps que jo no puc triar on em destinen i havia d'anar-hi. Vaig pensar que si no t'ho deia, amb el temps aniries oblidant-ho i trobaries una altra persona. Però, benvolguda Valèria, mai no he tocat unes galtes tan caldejades com les teues, uns cabells tan suaus, unes mans tan fines, una mirada tan pura...

Valèria, la meua estimada i confident. No saps tot el que donaria perquè em regalaren deu minuts amb tu. Per tornar a escoltar el teu somriure, tornar a abraçar-te fins notar les costelles i alçar-te lleugerament de terra. Tant de bo poguera besar-te de nou, dur-te a tots eixos llocs que et vaig prometre i mai vaig complir. Espere que m'estigues escoltant, que encara ens queden moltes cançons per ballar, xiqueta! Encara que sé, que ho faig fatal però, així i tot, tú sempre estaves orgullosa de endur-me a totes les festes.

(Simultàniament una escena de Valèria)

Camine de pressa,és clar. Aplegue al cotxe, descarregue tot el que duc sobre el seient davanter, arranque i engegue la ràdio per continuar escoltant el programa.

(Tornem al discurs de Ximo)

Espere que camines pel carrer amb eixa preciosa cara de nineta ben alta, menejant els malucs de banda a banda d'eixa manera hipnòtica. Sense amagar-te d'aquells homes que pretenen infravalorar-te fixant-se en la teua altura, sense adonar-se de com de gran eres. Ahir, semblava que eres una xiqueta, i hui, t'escolte parlar i ja sembles tota una dona.

Per curiositat, encara deixes els sostens en el pom de la porta? Ja saps que em treia de polleguera. Supose que ja hauràs après a conduir, i fixa't xiqueta! O cauràs amb les ratlles del piso. Saps que cada vegada que em mire el pit em falta alguna cosa? És com que no puc estar al llit a soles, estranye el teu cap damunt meu, acaronar-lo perquè t'adormes, sentir-te respirar en el meu abdomen...

Bé, crec que mai escoltaràs açò i que la resta de participants ja estaran prou enutjats amb mi, així que em vull acomiadar. Només et diré una última paraula "molt".

(Una vegada acabat el discurs, ens trobem amb ell en escena a un hospital)

El so constant del monitor va fer que ràpidament entraren els infermers en la seua habitació on es trobaven altres soldats malferits, fet que va finalitzar la cridada.

Ella, amb les mans al volant i el cap sobre aquestes. De nou, kilòmetre zero.